

[Ib Christensen]

skal have tingene ned i salen, men af de grunde, jeg her har nævnt, kan vi altså ikke støtte den, men vi støtter det indhold i den, som går ud på, at vi skal have forslaget til forsvarsordningen ned i folketingssalen, således at det ikke skal drøftes med en indforstået kreds af politiske partier for derefter, når de er enige, at forelægge det hele som en kendsgerning over for folketingset; sådan bør man ikke behandle folketingset.

Skal der ske en ændring i stationeringspolitikken såvel som i depoterne, er det noget, som folketingset skal træffe beslutning om, og netop med hensyn til det første mener jeg, at det kan ske i dag, men depoterne må som sagt vente.

Imidlertid er det afgørende for os at slå fast, at den sikkerhedspolitiske debat ikke blot skal være et spørgsmål om kroner og altså heller ikke et spørgsmål om nulløsning eller en stigning på 3 pct. eller 5 pct. Det er selvfølgelig også en væsentlig ting, og vi har også dér markeret en holdning og en åbenhed over for forhandlinger med regeringen på grundlag af regeringens udspil mod at få tilgodeset synspunkter i helt afgørende grad vedrørende frivillighed, men denne debat om 0 pct., 3 pct. eller 5 pct. har nok i for stærk grad overskygget hele det væsentlige spørgsmål om forstærknings- og depotpolitikken og den øvrige sikkerhedspolitik. Derfor synes jeg, det er godt, at vi får diskuteret disse ting i dag.

Det, retsforbundet lægger helt afgørende vægt på, er den langsigtede sikkerhedspolitik. Vi lægger vægt på, at NATO ikke udbreder sig ud over det geografiske område, som er NATOs, ikke pådrager sig direkte eller indirekte nogle forpligtelser i Det fjerne Østen, i Det mellemste Østen, i Afrika eller Latinamerika, eller hvor det kan være. Det er en afgørende forudsætning for Danmarks medlemskab af NATO, at NATO begrænser sig til det geografiske område, som er NATOs ifølge traktaten. Den fare, der ligger for os i Europa, er først og fremmest den, at der kan udbryde en konflikt, en militær konfrontation, mellem Sovjetunionen og USA i den tredje verden, det være sig Afrika eller Asien, eller hvor det måtte være, og at denne militære konfrontation drager Europa med sig. Det er dér, den egentlige fare er. Og derfor synes jeg nok, at den sikkerhedspolitiske og den forsvarspolitiske debat her i landet i høj

grad mangler den dimension, at det drejer sig om at føre en krigsforebyggende politik med hensyn til vores holdning over for den tredje verden, så vi mest muligt kan bidrage til, at sådanne militære konfrontationer ikke opstår. Det er dér, den egentlige fare for et krigsudbrud ligger. Vi lægger vægt på, at Danmark, hvis den uhyggelige situation skulle komme, har vores handlefrihed; også det er baggrunden for, at vi siger nej til fremmede tropper i Danmark i en krisituation – og overhovedet altså i fredstid.

Risikoen ved den militære blokpolitik er selvfølgelig, som det også er tilfældet for nogle til højre i salen, at svaret på enhver skærpelse i den internationale politik bliver mere militær. Det synes vi er både stupidt og uendelig farligt – først og fremmest uendelig farligt – og derfor mener vi, at de langsigtede sikkerhedspolitiske målsætninger og opgaver må prioriteres højere, end de er blevet, ikke mindst i øvrigt i den offentlige debat her i landet.

Jeg vil gerne i kort form opregne fem forskellige punkter, hvor vi mener der bør gøres en indsats med henblik på den langsigtede sikkerhedspolitik.

For det første må der oprettes et selvstændigt dansk freds- og konfliktforskningsinstitut, således at der etableres et kvalificeret videnskabeligt alternativ til de sikkerhedspolitiske oplæg, der kommer fra forsvarskommandoen og anden militær side. Det under os, at man ikke indtil nu har ofret de småpenge, det koster at få en sådan freds- og konfliktforskning. Vi ved, at udenlandske institutter af denne art i Stockholm, i Norge og i Storbritannien har ydet meget væsentlige og vidtrækkende bidrag til den offentlige debat.

Derunder bør der selvfølgelig også undersøges andre sikkerhedspolitiske muligheder end NATO. Retsforbundet har den opfattelse, at den militære blokpolitik, som den kommer til udtryk i Warszawa-pagten og i NATO, ikke på lang sigt kan sikre freden, men at risikoen for en militær konfrontation før eller senere er til stede, når man har disse oprustede pagtsystemer stående over for hinanden. Derfor er det vigtigt også at undersøge andre kortsigtede sikkerhedspolitiske alternativer end NATO-medlemskabet.

Endelig vil jeg for det andet sige, at vi må satsede noget mere på afrustnings- og nedrust-